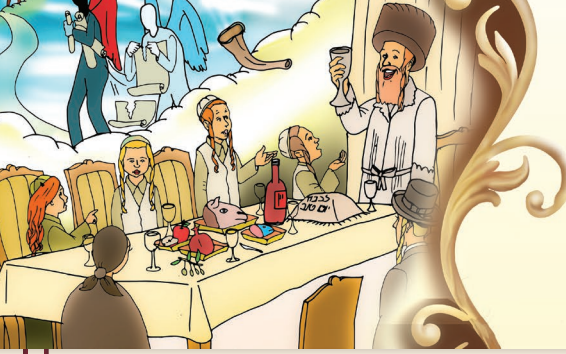

מתיקות השבת

וראש השנה

יו"ל ע"י ישיבת של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק חזון בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

ראש השנה - יום בריאת העולם או האדם?!

"אתם ניצבים היום בלכם... כל איש ישראל... מחטב עציך עד שאב מימיה". איתא בזוה"ק (פנה"ס רכו') "היום" זה ראש השנה, ועל פי זה יש לפרש שבפרשת 'ניצבים-וי'לך' משה מדבר עם עם ישראל על ר"ה שבו כל באי עולם מתניצבים לפני ה' לדין, וממליכים את ה' עלינו ועל כל הבריאה ומודים לו על 'חוטב עציך ושואב מימיה' - על העצים ועל המים המקימים את כל היקום.

והנה בכ"ה באלו נברא העולם ובא' תשרי נברא אדם הראשון, (ויק"ר כט א ועוד) ואם כן יש לשאל, מדוע לא עושים ראש השנה בכ"ה באלו, ובפרט שרק אז ראוי לומר 'היום הרת עולם'?

תכלית הבריאה - האדם...

אלא מפיון שכל הבריאה מיישגת בשביל האדם והוא לא נברא אלא רק ליום הששי - א' תשרי, לכן יום בריאתו נקבע לראש השנה ובו אומרים 'היום הרת עולם', פי בריאת האדם היתה 'הורתו' של העולם, שהרי על ידי האדם החל העולם לפרות ולרבות, וביום בריאתו נולדו לו קוץ והקל (סנהדרין לה).

ולכן בפרשתנו נאמר "אתם ניצבים", פי 'אתם' זה תכלית הבריאה, שכל הבריאה נבראה בשבילכם, ובפרשה זו מבאר שה' פורת אתנו ברית 'היום', הינו שבראש השנה ה' פורת ברית עם האדם, אחרי שהוא נבדק מה היו מעשיו כל השנה.

היתכן לעבד לשמש ח"ו?

והתורה מזהירה אותנו להתרחק מעבודה זרה: עץ וזבן, כסף וזהב. ובפרשיות הקודמות הזכרנו לא לעבד לשמש ולירח ולכל צבא השמים, ועליו לדעת שה' שמש והירח זה לאו דוקא, אלא מיפני שהאדם נהנה מהשמש והירח

ועל ידם אפשר להנות מכל הבריאה, ומפיון שהשמש היא הראשונה שיוצאת לעולם בכל בקר, האדם עלול לטעות אחריהם מאד, לכן התורה מזהירה על זה במפרש, אבל באמת זה כולל את כל סוגי הבטחון בכל דבר גשמי, וכמו כן התורה מפרטת גם את שאר סוגי העבודות זרות. ופרשה זו עוסקת בראש השנה שבו ממליכים את ה', לדעת שהוא מושל בשמש ויבירה, בעץ ובאבן, בכסף ובזהב.

תקיעות ללא גבול

ובר"ה תוקעים ומריעים מאה פעמים, שבהן ממליכים את המלך ה'. ולמה דוקא מאה ולא פחות או יותר? אלא שמספר מאה מרצה על בלי גבול, כמו שאמרנו חז"ל (ב"מ לא), "עזב תעזב", "שלח תשלח", "השב תשיבם" וכדומה - אפלו מאה פעמים. ובאמת הוא אפילו יותר ממאה פעמים, אלא שנוקטים לשון מאה פי זה מורה שאין גבול לפעמים שצריך להם מצוות אלו.

כמו כן, כשמופירים את מאה המלכיות, יש לבנו להמליך את ה' על כל אבר ועל הכסף והזהב ועל כל חפץ שבועלם, פי עבודה זרה אינה דוקא שמשמשתוים לכסף ולזהב, ורב גני האדם לא ישעו בשטות שפזו להשתחוות לכסף ולזהב, אלא העבודה זרה היא שהאדם ממיר את ה' בשביל הכסף, או בשביל אבן יקרה (ע"י של אבן), או בשביל מאכלים ופרות (ע"י של עץ), כמו שאדם הראשון בנד בה' בשביל אכילת הפרי מעץ הדעת.

'מלכיות' בדברים טובים ורעים...

לכן צריך להמליך את ה' על הכל - על הדברים הרעים יש להמליך את ה' בכך שצאמין שזה לטובה; ועל כל הדברים הטובים נמליך את ה' בכך שנגדע שלא כחי ועצם ידי עשה לי את

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

פוגע והנפגע והפיוס

בפרס עלינו יום הדין ראש השנה, הננו להביא לצבור מעשה מחירי המגלה בחוש את דין שמים הקיים בעולם הזה ומעורר לתשובה. מעשה זה הגיע למערכת 'מתיקות השבת' לפני מספר יחדשים, והחלט על ידי רבני המכון לפרסמו בסמוך לראש השנה "ודבר בעתו מה טוב", וקר מספר בעל המעשה:

שמי אלעזר, בגדוהי הייתי ילד חרף ומצלח מאד בלמודים ובכתיב שלי - כתיב ד', היה ילד בשם דוד שהיה תמים ובעל שכל נמוך, והדבר גרם לי שגאה ורע עון עלי, לצערי הייתי רוזף ומביש אותו מאד, ומפיון שבתחום המשחקים הוא היה מצלח יותר ממני, הייתי מצר את צעדי ומשפיל אותו והכל על לא עול בכפיו, אלא רק בגלל שהוא היה נראה בעיני כילד נעבדע (מספן).

יום אחד בימות החרף, כל הכתוב שחקו בפרוודור של החירד בגלל מזג האויר שבחוג, וכאשר דוד בא לשחק עם ילדים, לא יכלתי לראות שהילדים אוהבים לשחק אתו והתחלתי לבכות ולהשפיל אותו מאד בכל מיני גנאי, כמו: 'נודד ממך ריח נורא, אי אפשר לעמד לידך'... ודוד האדים והתחיל לבכות במסכנות. לדאבוני, הבכי שלו גרם לי יותר רגשי איבה ואכזריות כלפיו ומתוך כך נתתי לו סטירת לחי הזקה שנשמעה בכל הפרוודור.

כל הילדים השתתקו מקול הסטירה, ואז נשמע קול צחוק מכמה ילדים - דוד החויר ומעצמת הבושה הוא אפילו לא בכה, הוא רק נכנס לבתה והישב על שולחן בדידות. למחרת הוא כבר לא חור לחידה, הוא עבר לחידך אחא.

השנים חלפו, אני נעשיתי בר מונה, התקבלתי לישיבות מהישיבות המבחרות, ואף נשאתי אשה ממשפחה מיוחסת, אלא שבאשר נולד לי הבן הבכור, בשר לי הרופא לאחר שבדק אותו, שיש בילד משהו שונה קצת מהרגיל והורה לי לבא לבדיקה בעוד שבועים, דגאתי מקה אבל צפיתי לטוב.

בערב הבירה, ככדתי בסנדקאות את מורי רבי שהיה מסדר הקדושים שלי, ובין הדברים ספרתי לו מה שהרופא אמר, ורבי לא הגיב לי מאומה. « המשך המעשה בעמוד ד' »

החיל הזה, ואין שום כח בדבר גשמי להשיענו, אלא כל החיות של כל הדברים הגשמיים היא מה' לבד. וכן הוא בפסוק - שבלעדי ה', הפסוק

לא יכול להועיל מאומה, אלא רק ה' נותן את הפסוק, וקמו שגבר בחוש שקשאים מרחק מה', הפסוק מתרחק ממנו וגם אם יש לו ממון,

אינו נהנה ממנו, אלא לבו מלא עגמות נפש ודאגות ונמצא שאין לו תועלת ממנו ואין לבו עני גדול ממנו.

ראש השנה' אצל משה רבנו

"ולא אתכם לבדכם אנכי כרת את הברית הזאת... ואת אשר איננו פה עמנו היום" - כלומר שר"ה יהיה נצחי לדורות. ובאמות היום שבו נאמרה פקשה זו לא היה א' תשרי, אלא היה זה ה' אדר, יום לידתו ופטירתו של משה רבנו. אבל כשם שראש השנה אינו ביום גריאת העולם, אלא ביום לידתו של אדם הראשון, פי האדם הוא תכלית הבריאה, כך גם פרשת 'נצבים' נחשבת שגאמרה ברה"ה (ע"פ הוזה"ק ת"ל), מפני שגאמרה ביום הולדתו ופטירתו של משה רבנו, שהוא האדם השלם שתקן את חטא אדם הראשון, ובעקב בשבילו נברא העולם.

ואמנם היה כבר את אברהם אבינו שהיה שלם בתכלית, אבל מפיו שאברהם אבינו פרסם את ה' רק בעיני האמות וזה לא נשאר לנצח, ואלו תורת משה רבנו נאמרה לעם ישראל ונשארת לנצח, לכן יום הולדתו נחשב לראש השנה.

אימתי נהנינו לעם?

ונאמר: "למען הקים אתה היום לו לעם", יש לבאר ש'היום' שגאמר פעם שניה, רומז על יום ב' לראש השנה, ועל ראש השנה נאמר: "זמן

הקים אתה היום לו לעם", פי אף על פי שכבר במתן תורה הקמנו לעם ה', אף ביום הולדתו ופטירתו של האדם השלם משה רבנו, שלמדנו להיות עבדי ה' באמות ונתנו לנו את תורת ה', ביום הזה נחשב שהקמנו באמות לעם לה'.

ובברפת 'מלכיות' שבתפלת ראש השנה תקנו לומר את 'עלינו לשבח', שמודים בה לה' על שפטר בנו מפל העמים, שהם משתחווים להבל וריק, ואנו משתחווים לפני מלך מלכי המלכים. ומורי ורבי מהו הגדול רבי אביגדור מילר וצוק"ל היה מזכיר: שרואים את חשיבות תפלת עלינו לשבח שתקנה יהושע בן נון, עד שבר"ה אנו מזכירים תפלה זו באמצע תפלת העמידה.

להתענג על ה' בכל רגע

'ועל כל נקמה לך ה' אליהי... להעביר גלולים מן הארץ והאילים כרת יברתו' - שגזפה שלא נאמין ולא נבטח בשום דבר גשמי, רק בה'. 'ודע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו' - אלו דברים שרב בני אדם לא חיים אותם, שה' מנשים אותנו ורק הוא מפעיל אותנו, פי אלו האדם היה זוכר את הדבר הזה,

הוא היה שמח תמיד מאד עד לאין שעור. ויהודים פשרים שמאמינים ומרגשים זאת, הם אוהבים באמת את ה' ומתענגים מאד בכל פעם שהם מדברים בגדלת ה' ויתברך.

ובתפלה מזכירים את ימי נח, שהיה פשלוו כביכול שהיה בעולם, שמפני חטאי הדור, ה' החריב את העולם, "פי מלאה הארץ חמס". וה' זכר את נח, אף על פי שלא היה צדיק כאברהם אבינו, פי פשהו שמעו שה' פועל על הדור וה' צוהו לבנות תבה, הוא קיים זאת כמאמרו, ובנה תבה וברח מהרע של העולם. אבל לא היה דומה לאברהם אבינו, פי היה עליו להשפיל ולהכין שרצונו ה' ממנו הוא 'לתקן עולם במלכותו שדי', כמובא בפירוש העולם (זהר תד"ש כג), שקראו הקב"ה 'רעאי שטאי', על שהיה לו לבקש רחמים על אנשי דורו ולא עשה כן.

ערבות מתיקה

שעל כך אמרו חז"ל (שבועות לט). שיש לךל יהודי ערבות כלפי כל אהד מישאל, שאין הפרושה בזה רק להוכיח את החבר ולמחות בו, שהרי אמרו חז"ל (שם) שהחייב להוכיח הוא

מתיקות ה'ראש' ו'השנה'

בציור שלפנינו: בבית הפנסת ממליכים את ה' וכביכול מניחים את כתר ה' על מפתחות כל הצלחות החיים ותוקעים בשופר ועמו זוכרים את חסד הנשימות שבאפינו כמו שלמד המשיח המציד בחלון בית הפנסת. שלמד את העם להודות לה' על כל נשימה. כמו שהוא נקרא 'רוח אפינו'. על שם שלמדנו להעריך כל נשימה שבאפינו ועל זדי זכירת מעשה נח המציד בחלון השני שבבית הפנסת הם זוכרים את מעשיהם בכל השנה.

על כך במאמר: 'מתיקות סוד עבודת ה'.'

בציור שלפנינו: בבית הפנסת ממליכים את ה' וכביכול מניחים את כתר ה' על מפתחות כל הצלחות החיים ותוקעים בשופר ועמו זוכרים את חסד הנשימות שבאפינו כמו שלמד המשיח המציד בחלון בית הפנסת. שלמד את העם להודות לה' על כל נשימה. כמו שהוא נקרא 'רוח אפינו'. על שם שלמדנו להעריך כל נשימה שבאפינו ועל זדי זכירת מעשה נח המציד בחלון השני שבבית הפנסת הם זוכרים את מעשיהם בכל השנה.

על כך במאמר: 'ראש השנה - יום בריאת העולם או האדם?' ובמאמר: 'מתיקות מלכיות זכרונות שופרות.'

עצות מתוקות

לזכות לשנה מתוקה

מובא בגליון זה שהדרך לדבק בה' היא רק על ידי שמכירים בחסדי ה' (ע"פ רש"י דברים 10: 17) ולכן צריך להתמיד בהפירה בחסדי ה' הנפלאים, ועל ידי כך האדם יזכה להתברך גם בשפע גשמי, ויש לרמוז זאת בראשי תבות של מנין השנה הבעל"ט השתש"ג שהוא ר"ת: 'גלוי תמיד של פלאי ה' - 'שעל' יזו תקבל גם הרבה פרנסה'.

מתוקות שיחי

רבנו של עולם, רחם עלינו בעת שאתה מעביר את כל בני העולם לפניך כבני מרון, וחוץ אותנו בהארץ פניך לפתח את לבנו לאהבתך ולידידותך, ונזכה בלנו לעבודך בכל לבנו ונפשנו ונהיה בעלי חסד, בעלי עין טובה, ענה ואריכות אפים, שלא נקעס על שום דבר שנעשה שלא כרצוננו, ולא נתענה משום הצלחה שבדינו, אלא נמליך אותך עלינו ונבין שאמה פלעת את כל הפעולות הטובות וננו בדרך פחמך ביד היוצר, וכן גם לא נחשש להיטיב לחברינו משלנו, כי הנה ימלאים באמונה ויבטחון בך, ונדע שפאשר ניטיב לחברינו, אתה מיטיב לנו בכפלים, ונזכה ונראה בשנה הזאת בנעם ה' בבית מדרשך ובשמחות תחת רגוזות, אמן סלה.

לבנו, שאקפת לו טובתו ודאג לו שיהיה לו כל טוב, וכשפאיר לו פנים ומסיעו בכל מה שיכול, זה נקרא שפמנים את ערבותו, שפנין שפאיר לו פנים, הוא נעשה שפמך ומפך יבוא לקנים את כל התורה בלה.

רק כשיש ביד האדם למחות בהברו וכבר אמר רבי אלעזר בן עזריה (ערוך 10): תמהני אם יש בדור הזה מי שראוי להוכיח, ואם על דורו אמר כן, על אחת כמה וכמה שזה נאמר על דורנו, אלא עקר הערבות היא כמו הערבות של אב

מתיקות מלכיות זכרונות שופרות

דעתם; כמה חסד עשה, כמה היטיב לאנשים וכמה מנע עצמו מן; האם רב ימי השנה היו טובים או להפך; וכן על זה הדרך. וזה נקרא לזכר את ימי נח - שאדם יזכר את החרבנות שהיה החרבי את לבם של הבריות, כדרך המבול שארע בימי נח. ויבדק כמה הוא דומה לאברהם, יצחק ויעקב, שבנו את העולם, ובמה הוא דומה לנח, שלא דאג בראוי להשיב את הבריות למוטב (והי חדש שם).

"ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו ככל אשר אנכי מצוה היום", זו מצות התשובה הנעשית בראש השנה, שפאן היא מפרשת בתורה. ה' מבטיחנו שאם נשמע בקולו ונשוב אליו בתשובה, אזי גם הוא יתברך בפנינו לשוב בתשובה, כמו שכתוב: **"ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך"** - ה' ירחם עלינו על שאנו נמצאים בארצות הגויים ונאינו טועמים את מתיקות קרבנו, וישיבנו לארצו ויגרנו אליו.

"ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל". בפרשת 'צבים-וילך' רזפר ענין מלכיות, בכה שפמל מתבצבים לפני המלך ה' לדין. בפרשת 'האזינו' יש זכרונות: **"זכר ימות עולם"** - לזכר את בריאת העולם ואת מעשה נח. בפרשת וילך נאמר: **"ועתה כתבו לכם את השירה הזאת"** - זו שירת השופר, כמו שכתוב: **"במצרצרות וקול שופר ריעו לפני המלך ה'"**. **"שימה בפיהם... לעד"** - השופר הוא עדות ה' נאמנה, הוא עד שה' מיטיב לנו בכל עת, כי השופר שקולו נשמע על ידי נשיפת רוחנו בתוכו - מזכיר את חסד הנשימות שבאפיו כל ימי חיינו.

וקדם לפרשיות אלו העוסקות בהמלכת ה' שבראש השנה, משה רבנו מחזק את הושע בן נון ואומר לו כמה פעמים **"חזק ואמץ"**. כי אקנים אדם צריך פחד בראש השנה על גורלו, אכל צריך להיות חזק ושמח ויטוב בה'.

מתיקות של חשבון נפש

ואכן צריך לעשות חשבון נפש על כל השנה בכל יום ויום, ולכל הפחות לעשות חשבון נפש על כל כמה חודשים בבת אחת ויבדק מה עשה בהם, האם הוסיף דעת, האם למד וקיים את התורה, האם חזק אנשים או החליש את

מתיקות סוד עבודת ה'

בימים נוראים לפני ה' בבקשות 'הב לן תני, הב לן בני, הב לן מזוני', הרי הם פדגמת הפלבים שצורחים הב הב רח"ל, ולכאורה תמונה, מדוע תחשב תפלה זו פניית הפלבים?!

אלא רש"י מלמד אותנו את הדרך הנכונה, שבמקום לבוא עם רשימות של בקשות לקבל עוד ועוד, עלינו לבוא עם רשימות של פל הטובות שקבלנו עד עתה ולכונן הכרת הטוב לה' גם בתקיעת שופר - לתקוע ולהריע בשופר לפני ה' בועקות של הודאה ושמחה על כל הטוב, וגם בפברים ובתרועה שהם קולות של בכי, אפשר לכונן גם את הבכי הזה עם שמחה.

ומי שבבקש ומתחנן רק לקבל עוד ועוד ושעות, בלי להעריך את הטוב שהקב"ה

נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע" ופרש רש"י: להפיר את חסדי הקב"ה ולהדבק בו, שדברי רש"י אלו הם אכן סוד לכל העבודת ה', שבדבריו אלו הוא מבאר לנו שהדרך לראות את ה' ולשמע בקולו היא רק על ידי שפירי בחסדי ה', שדבר זה יגרם לנו 'לדבק בו' יתברך, מפני שבראותנו את חסדי ה' שעלינו, תתעורר בלבנו אהבה גדולה אליו יתברך.

מתיקות התפלה בראש השנה

ועל כן עלינו להתחנן בימים נוראים ולבקש מה' שיתן לנו עינים לראות ולב להבין שפבר קבלנו הרבה טוב בכל השנה ולא לבוא רק בבקשות ותחנונים לקבל עוד ועוד, כי הרי הזוה"ק (תיקוני כב) אומר שאותם שצווחים

ראש השנה הוא הפתח והשער של השנה הבאה עלינו לטובה, ודוד מלכנו אומר: "באו שערי בתודה", שעלינו לבוא לשערי השנה הבאה מתוך הודאה על כל החסדים שה' עשה עמנו בכל השנה, בפרט על האשה והילדים שנתנו לנו ועלינו לשמח בכל הטוב ולקנים "יענית ואמרת" בקול רם ולעקב עקבות של הודאה על הטוב פדגמת השופר, וכל שנה שפריעין לה בתחלתה, מתוך הודאה על כל הטוב שה' עשה עמנו בכל השנה, אין מריעין לה בסופה תרועות של צער על כל מיני צרות שלא יבואו לעולם.

ובסליחות עלינו לבקש סליחה מה' על כל שלא הערכנו ולא שמחנו בכל הטוב שקבלנו בכל השנה, וכמו שפאמר בפרשת התוכחות: "ולא

כָּבֵד חַנּוּן אוֹתוֹ וַתָּנוּן לוֹ, אֵת הַבִּקְשָׁה הַזֹּאת הַמְשִׁיל הַרְשָׁב"י לְנִבְחֹת הַכִּלְבִּים, וְכֹאשֶׁר אָדָם זֹעֵק הוֹדָאָה לִפְנֵי ה' וַיִּבְקַשׁ מִמֶּנּוּ. וַתִּבְרָר לְקַבֵּל דַּעַת לְהַעֲרִיף אֶת הַטּוֹב, יִכַּל לְהוֹסִיף וַיִּבְקַשׁ מִה' שֵׁיתָן

המושך מתיקות הניסים

כשחלפו השבועים, עברנו בדיקות ולדאבוני התבשרתי שבני סוכל ממום קשה באבריו הפנימיים. הדבר שבר אותי מאד ולא די בכך אלא שלאחר מכן הרופא אמר לנו: 'תהיו מוכנים לקר שתצטרכו להפדר מבניכם בשנותי הראשונות, כי תוחלת החיים שלו קצרה', ומלבד זאת התבשרנו כי כל ילד שילד לנו הוא בסכנו גדול להולד עם אותו מום כמו הנו הנה!.

התקשרתי למורי רבי וספרתי לו את הדברים, תוך כדי שאני בוכה בבכי תמרורים, מורי ורבי אמר לי כך: אלעזר, מיד כשספרת לי על כך שיטנו חשש על בריאות בנה הבנתי שפנאך ודעה לי סבת הדבר, אך עדין חששתי לאמרה לה וקצת אני חושב שהיא עת הכשר לאמרה לה וכן הם פני הדברים: אתה זוכר היטב שנתת לי ביום שנואך לערף לה את הודקדשוין. דע לה שבאותו יום נגש אלי בחור בשם דוד ואמר לי: הרב עומד היום לסדר קדישין לאלעזר, אני רוצה לידע את הרב שאלעזר הרס את החיים, הוא היה מתעלל בי ופוגע בי עד עמקי נשמת, ובעקבות כך אני שבור ורוצץ עד היום ואני לא רוצה את עצמי כמי שיכול להתחתן והכל בגלל התנהגותו כלפי.

קצת, אומר הרב, שים לב לדבר מענין, לבן הבכור שלך קראת הרי דוד, כשם הסבא רבך שהיה ונכר הדבר שמשמים נתנו להך בן בשם דוד, שהוא לא בריא, מפני שגורמת חלי ברוחו של דוד חברך ועליה לתקן זאת.

בקשתי ממורי ורבי שיטן לי זמן לחשב על זה, כי באמת שעד אותו יום עדין לא הייתי מסגל להכניע לפני דוד חברי שהיה נראה לי כחבור נעבעך שכוה ואני לעמתי אדם מצלח מאד. בליקלה ראיתי בחלומי את הסבא רבך שלי שהיה נראה סר וזועף מאד ואמר לי: אלעזר, הבן שלך הוא הנין שלי שנקרא על שמי, הוא היה אמור להסב לי חיי עולם הבא גדולים, ובגלל מעשי הרעים כלפי דוד חברך גרמו עליך קטרוג נורא בשמים והבן שלך דוד אמור להפטר בעודו ילד קטן, תתעורר ותתקן את מעשיך!

התעוררתי מהחלום בבקה, אבל הייתי משקנע שחלמתי את זה עקב הרחובי לבי באותו יום, ונרדמתי שוב. ואז סבי התגלה אלי שוב בחלום ואמר לי: אלעזר, זה אמת! אני מאד מקפיד על מה שעשית לי, אתה מונע ממני מלהתענג על ה' בעולם האמת, לא אם תתקן את מעשיך אני יפרע ממך! הפעם התעוררתי והבנתי שזה אמת וגם מסכן. השעה הייתה שלש בלילה, הלכתי בסלון בייתי הלוך ושוב עד לעלות השחר, כשמוחשבות של פחד ובהלה נוראות במחי, בפרט שהיה זה ימי אלול ומתקרבם לראש השנה שבו האדם נחתם לחיים או להפך ח"ו.

לאחר התפלה בנח החמה, התקשרתי לרבי וספרתי לו את החלום והוא אמר שגבר שזהו בודאי חלום אמת, ומיד בקשתי מרבי את הטלפון של דוד, אבל רבי אמר לי: דע להך שדוד לא יוכל לסלח לך בקלות בכלל, הוא מאד מקפיד עליך, ולדעתי אם התקשר אלי, הוא יתקן את הטלפון, וגם אם תבא אליו הביתה, הוא יתחמק ממך.

אז מה אני יכול לעשות, שאלתי את הרב במצוקה, הרב המליץ לי: תתכונן להך למשך שלשה ימים, שבהם תרבה בתפלות וכיית לפני ה' שימחל להך על שצערך את דוד, וכן יבקש מר' שדוד ימחל לה ואתי שלשה ימים אני ילה אתך לביתו.

אכן כך עשיתי, בכיתי לה' בשחרית, מנחה ומעריב ובאמירת תהלים ותפלות אישיות רבות, ולאחר שלשה ימים הלכתי עם הרב לבית הרורי של דוד, כשהגענו הרב אמר לי לחכות בכניסה לבנין והרב עלה לביתו של דוד, כפי שהבנתי לאחר מכן את הפרטים, אבי של דוד קבל את פני הרב בהתרגשות והרב בקש לדבר עם דוד בפרטיות ואמר לו: דע להך שהקפדה שלך גרמה לאלעזר סבל נורא, נולד לו בן חולה מאד שעל פי דברי הרופאים תוחלת חייו קצרה והם יצטרכו להפדר ממנו בשנותי הראשונות. דוד רחם קצת אבל לא מספיק, הוא אמר: כבוד הרב, הוא באמת צער אותי מאד צער כזה שעד היום אני חש אותו בדמי ובנפשי וקשה לי מאד לסלח לו, הרב אמר לו: דע להך שאם יהודי נענט

לו את משאלותי פדי שיכול להודות לה' גם על משאלותיו אלו שימלאו לו, וקה בודאי יתמלאו גם כל משאלותי בבני חיי ארכי ומזוני ריחי וכל טוב.

בגללה זה דבר שלילי, ובקריאת שמע שעל המטה אנו מבקשים שלא יענש אדם בסבת, לכן קדאי לה למחל.

בסופו של דבר, דוד בקש מהרבי לחשב על כך יום אחד. הרב יד אלי ואמר לי: אין ברייה, נצטרך לחכות עוד יום כדי שהוא יחליט אם הוא מסגל למחל להך למחרת הרב התקשר לדוד ודוד אמר: זה באמת קשה לי מאד למחל לו, בפרט שאני רוצה שהוא יתחתן ואני בסבתו לא מסגל להתחתן.

הרב אמר לו: קצת אהנונו נמצאים בערב ראש השנה ואם להך קשה לה למחל לו ובכל זאת תמחל, זה יהיה כף וכות גדולה עליה להושע ולזכות למצא את זיווגך דוד חשב לרגע ואמר: השתכנעתי, אני מוכן להתפסס אתו.

הלכנו לביתו וברך הרב הציע לי לקנות לו מתנה יקרתית כדי שהיה לו שכנוע פנימי שגירם לו למחל באמת. נכנסנו לחנות פעונים וקניתי לו שעון יקרתי בשש מאות ש, כשבאנו אלי, נתתי לו את השעון כאות פייס והודרתי לפני דמעוות מהרטה על מה שצערתי אותו.

דוד אמר שהוא מוחל לי ואני הבטחתי להתפסל עליו שימצא את זיווג, כמו כן הוא הציע מעצמו להתפסל עלי שאזכה לילדים בריאים ושיאריכו ימים ושנים.

למעשה, בני הראשון נשאר עם אותו מום קשה, אך בחסדי ה' הוא חי וקיים, כאשר כיום הוא כבר מעל גיל עשרים, בנגוד לדברי הרופאים, וכן נולדו לי עוד שמונה ילדים בריאים וטובים, ובחסדי ה' דוד זכה להכנס לחפה בתקופה קצרה מאז הפייס וזכה גם הוא לילדים בריאים וריאי ה'.

אבל הסעה הנוראה שעברתי בספור זה חקוקה עדין בעצמותי, ומפאן אני רוצה להעביר מסר לילדים וכל שכן למבגרים שיש להם יותר שכל להבין, שהבגיה ביהודי היא תמורה עד מאד והמחיר שלה כבד וקשה מנשוא. ומי שנכשל בזה, לא יסעה כמוני, אלא ידרוד לשוב בתשובה לפני שתבא עליו פערנות חלילה, וימחל לו.

מפאת כבוד המשפחות, הפרטים שמורים במערכת

חידוים מתוקים

- א.** איך שנהך גמיינו עבודה זרה, ואיך נוכל לתקן זאת בראש השנה?
- ב.** איך נקים בהדר את הערבות שלנו כלפי כל יהודי?
- ג.** היאף פל יהודי יכול לערף חשבון הנפש על השנה שצבר?

התשובות מונחות בתוכן גליון זה. ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או בהודעה קולית בקו 'קול מתיקות': 073-313-4395. בצירוף שם, כתובת וטלפון | הוזכה מפרשת כי תצא: דוד הנפלנינג, מודיעין עלית.

גדי מתיקות נגד חיי מרידות

גדי יראי ה' מביאים לאדם יראת שמיים, כי כמו שצבא היוצאים למלחמה חובשים פובע מגן על ראשם, ומדים המיחדים ללוחמים, כך פשאנו יוצאים לחוצות העיר, אנו מנחים בסכנה גדולה מופני המצר הרע שהוא האויב האמתי והעקרי של האדם, ובגדי להנצל ממנו, עלינו להתכבד בלבישת הגדים המיחדים ליראי ה', שהם מגדילים אותנו מקלי הדעת ההולכים אחר הנאות רגעיות ולא דואגים לתכליתם הנצחית בעולם הבא, ולדאבונו לבם, גם ההנאות הרגעיות מתהפכות להם לרועץ, ובחלוף הנאותם הרגעיות - אותן הנאות בעצמן ממירות להם את הנפש ובפנימיית לבם הם שקועים בצער וביאוש עמוק, וירחם ה' על כל הטועים ונשיבים לדרך המלך ה'.